

vyřezanými květinami a zvířaty připadalo něco zvláštního. Jako by pokaždé putoval do jakéhosi cizího teritoria, opustil moderní svět a vstoupil někam, kde se uzavírají temné dohody. Asi by měl přestat číst romány.

Hemžilo se to tu griši v pestrých *keftách* – uniformách, které Tolja a Tamara rezolutně odmítali nosit a raději volili bezvýraznou olivovou barvu vojáků První armády. Paže měla dvojčata holé, tmavě bronzovou kůži zdobily vytetované znaky sluneční světičky.

Zoja a Žeňa už je čekaly ve válečném kabinetu.

„Přišli jste pozdě,“ uvítala je Zoja.

„Král jsem já,“ namítl Nikolaj. „A to znamená, že vy jste přišly brzy.“

Ve věci většiny státních záležitostí navštěvoval grišovský Triumvirát Nikolaje ve Velkém paláci, ve stejné místnosti, kde se setkával se svými ministry a veliteli. Ale když si potřebovali promluvit – vážně promluvit bez obav, že je někdo vyslechne – přišli sem, do komnat, jež vybudoval Temnyj. Ten člověk uměl pěstovat tajemství, štáb byl bez oken, přístupný jen z nitra Malého paláce. Stěny lemovaly mapy Ravky ve starém stylu. Malého Nikolaje by byly okouzily – kdyby se sem tehdy dostal.

„Máme malér,“ spustil Nikolaj bez úvodu a usadil se v křesle v čele stolu s šálkem čaje na koleni.

„To je, jako bys řekl, že má Tolja hlad,“ odpověděla Zoja. Ignorovala, jak se dotýčný zakabonil, a nalila si čaj ze samovaru. „Má mě to překvapit?“

Oblékla si modrou vlněnou *keftu*, jaké nosila v chladném počasí většina eterálčků, se stříbrným vyšíváním u manžet a kolem okraje, s šedou liščí kožešinou u límce. Navzdory dnům a nocím cestování zpátky do Os Alty na ní nebyla vidět únava. Zoja byla vždycky generál a dokonalý vzhled patřil k jejímu brnění. Nikolaj se podíval na vlastní perfektně vyleštěné boty. Tuhle vlastnost respektoval.

„Ale tohle je zvlášť vybraný malér,“ zdůraznil.

„To ne,“ zasténala Žeňa. „Když mluvíš takhle, všechno se vždycky hrozně pokazí.“ Její *kefta* měla červenou barvu korporálčků, jen o odstín tmavší než její vlasy, manžety vyšívány tmavě modře – tuhle barevnou kombinaci nosila jenom ona a její regiment krejčích. Ovšem manžety a lem *Ženiny kefty* byly

vyzdobeny i zlatým vláknem, aby ladily ke slunci na její pásce přes oko na památku Aliny Starkové. Nikolaj to vycházející slunce přidal do svého erbů Lantsovů a ochotně by přiznal, že ho k tomu vedla jak potřeba získat si veřejné mínění, tak osobní sentiment. Stejně mu občas připadalo, že je Alina sleduje v každém pokoji a její přítomnost je podobně hmatatelná jako žár letního slunce, i když dívka byla už dávno mimo dění.

Nikolaj zatůkal lžičkou o šálek. „David a Naďa jsou krok od vylepšení zbraňového systému *izmarsja*.“

David se ani neobtěžoval vzhlednout od čtení, které si vzal s sebou, pojednání o osmotických filtrech, které Nikolaj považoval za zvlášť přínosné. „Máš pravdu, Žeňo. Tohle musí být fakt vážný malér.“

Žeňa naklonila hlavu ke straně. „Proč to říkáš?“

„Začíná dobrou zprávou.“

Nikolaj se Zojou si vyměnili pohled a Zoja oznámila: „Na obchodním setkání v Ivetsu oslovil krále Hiram Schenck. Keršská Obchodní rada ví o naší podmořské flotile.“

Tamara se se židlí nespokojeně odstrčila od stolu. „Sakra. Já věděla, že z toho starého zařízení prosakují zprávy. Měli jsme se přesunout do Lazlajonu dřív.“

„Nakonec by na to stejně přišli,“ konejšil ji Tolja.

David zabručel: „Existují i nenásilná využití ponorek. Pro výzkum a bádání.“

Nerad o sobě uvažoval jako o tvůrci zbraní. Ale takovou naivitu si dovolit nemohli.

Tamara se postavila ke zdi a opřela si o ni patu. „Netvařme se, že nevíme, k čemu chce Kerch využít naše žraloky.“

Hiram Schenck a obchodníci keršské rady tvrdili, že chtějí *izmarsja* na obranu proti svým sousedům ze Šu Hanu a kvůli potenciální fjerdské blokádě. Ale Nikolaj znal pravdu. Všichni ji znali. Kerch už měl svůj cíl v hledáčku: loď Nové Země.

Nová Země si vybudovala námořnictvo a vlastní obchodní trasy. Nepotřebovala už keršské přístavy, ani keršská plavidla. Mocný Kerch, který tak dlouho jednoznačně vládl mořím a světovému obchodu, se musel obávat